

ker Buri se pojavljajo v vedno večjih trumah in zdaj tu zdaj tam napadejo Angleže, jih nekaj pobijejo, ranijo, ujetnike pa izpuste, ko so ugrabili plen in ga v varen kraj spravili. Tudi Angleži zajamejo kakšno kerdelce Burov, ali v primeri njihovega števila proti Burov je to skoraj nič. Tako piše nek časnik, da je mnogo ujetih zaprtih Burov ušlo iz koncentracijskih taborišč ter se iznova pridružilo rojakom pod puško, s katerimi so v vedni zvezi. Generalni odbor liberalnih društev Velike Britanije je imel v Dorbyju občni zbor, na katerem je soglasno sklenil več resolucij. Med drugim zahtevajo, naj se takoj odpošlje izredna komisija v Južno Afriko, da se sklene časten in trajen mir z Buri ter se napravi konec trpljenju ujetih Burk in njih otrok.

Poroča se dalje, da sta se vršila v zadnjih dneh dva boja: polkovnik Monroe je imel 29. novembra z Wesselsom in Myburghom pri Holyroadu bitko, v kateri so bili Buri baje tepeni. Iz Harrismitha pa poročajo, da je general Dartnell presenetil burski oddelek ter ujel 24 mož, med njimi kapitana Pretoriusa. Kitchener pa javlja, da je bilo v minolem tednu ujetih 256, ubitih 32 in ranjenih 18 Burov. Če bi bilo to sporočilo resnično, potem bi bili Buri izgubili 306 mož v enem samem tednu, kar je ogromno! Ker Angleži lažejo da kar smrdi, bo bržčas tudi ta novica neresnična. Angleži pa morejo lagati, ker drugače je ljudstvo doma na Angležkem nezadovoljno in bi jim v Južno Afriko ne hotelo pošiljati več vojakov, denarja konj i. t. d. Pred dobrim tednom peljalo se je kakih pet polnih železničnih vlakov konjev mimo Ljubljane v Reko, kjer so jih vkrcali na ladije, od tod pa poslali po morju Angležem v Južno Afriko, katere bodo pa večinoma dobili le Buri v svoje pesti. Telegram z dne 9. decembra poroča iz New-Yorka, da hočejo Angleži v najbližjem času otvoriti 8 angleških prevoznih ladij s konji in muľami. Agenti isčejo z največjo naglico konje. Sodi se, da je to dokaz, da vojne še dolgo ne bo konec.

njegov tovariš Fronc je čisto drugače trdil. On mi je tudi povedal, kar vam bodem sedaj napisal.

Gospod župnik je bojda rekel: „Res prav dobro veš, kakšna mora prava nevesta biti. Boš pa menda tudi dobro vedel, koliko je Bogov?“ Janez, kateremu je tedaj njegova Micka bolj po glavi hodila kakor sam nebeški oče, je odgovoril! „Gaspud fajmoštar, triji Bugi so.“ Mislil je namreč na tri božje osebe. Duhovnik se je začudil in jezno dejal: „Tako, ženil bi se rad, pa še ne veš, koliko je Bogov! Le pojdi domu, pa vzemi namesto dekleta katekizem!“ V strahu se je Janez spomnil še na mater božjo in je plaho rekel: „Gaspud, štirji so, štirji!“ Te besede so župnika tako podkurile, da mu je kar vrata pokazal. — Na štengah pa se Janezu v duhu prikaže njegova Micka. To mu je dalo toliko korajže, da se je vrnil in pri na pol odprtih vratih zaklical: „Lejpo prosim gaspud fajmošter, pet Bugov je!“ Prišel je še krušnega očeta Jožefa. Kaj se je potem zgodilo, mi ni treba pisati. Fronc mi je pravil, da je ves zmešan

Razne stvari.

Od Sv. Andraža v Slov. Goricah piše v tistem malem mariborskem lističu v številki 15 nek fant ki je tako malo kmetski fant — kakor je bil oni Urbanski ali oni Tomaževski ali oni Hajdinski zavedni fant Ognjeslav — ali občno vsi ki pisarijo pod takimi podpisi; ampak, to so klerikalni klopotci, ki ropotajo po vseh farah spodnjega Štajerja v novejši dobi, da bi si pridobili za svojo Gedeonsko armado dovolj fantov, da bi potem zamogli reči: „Solnce stoj, da vidimo pobijati vse prijatelje „Štajerca.“ — Kaj pa pišejo ti ropotači? Nič drugega, kakor da po pesje bruhajo na „Štajerca“, ki kmetom glave razjasnuje in njih podučuje, kako se imajo proti onim obnašati, ki so kmetsko ljudstvo nad 30 let v državnem zboru prazno zastopali — in le kakor advokati za svoj hasek skrbeli. Zakaj psujejo v svoji krščanski ljubezni, ki pravi: „Ljubi Boga črez vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe — „Štajerca“ z imenom „giftna krota“? Sem sivolasi stari Slovenec in ne sovražim nemškega jezika, ki mi dobro služi, in sem v teku teh časov veliko slovenskih in nemških časnikov prebral in mnogo poskusil — poznam tudi ljudi v mnogih farah, vem, kako veselo in mirno so ljudje brez ozira na jezik (Schprache) uradnikov, duhovnikov učiteljev tujecev med seboj živeli. In če je bil tu in tam štacunar, mesar, ali kak drugi posestnik naklonjen nemškemu jeziku, nikdo ga ni črnil in ga psoval, kakor zdaj, odkar se klerikalni klopotači prav po cimermansko stesujejo v nekem posloplju v Mariboru. Kam pridemo, če bo psovanje od klerikalne strani, katera je po božji in človeški postavi dolžna ljudstvo po zadnjih besedah sv. očeta papeža med dvojezičnimi narodi k miru in ljubezni spodbujati. Zakaj tedaj napadata vidva, ti „Slov. Gospodar“ in ti mladi po sili rojen njegov sinko v vsaki številki v treh do petih spisih „Štajerca“, ki ima tako pravice živeti, kakor vidva. Ali je res „Štajerc“ tako giften, kakor vajini

priletel v oštarijo, kjer so ga čakali mladeniči, da bi se od njih odkupil.

Eden ga je vprašal: „Janez, kaj bo z hocetjo?“ Žalostno je neki odvrnil: „Ne bo še nič.“ „Kaj pa nisi vedeu?“ vpraša ga zopet drugi. Jezen je odvrnil: „Nisem vejdeu, kulko je Bugov!“ Zdaj ga dregne Fronc, češ: „Neumnež, nisi mogeu rejčt, da je en Bug!“ Janez pa se je nad njim zadril: „Nore ti, pejt sem jih reku, a je še bilo vse premalo!“

Seveda pravi Janez, da je Froncovo brbljanje grda laž, in je zelo jezen, če kdo o tem kaj omeni. Dobro vem, da bi bil tudi na mene hud, ako bi izvedel, kaj sem ravno prej napisal. Zato pa bodite pametni in mu nič o tem ne pravite, ako ga kje srečate; ker če bo na mene jezen, mi ne bode hotel več veselih povedati, in če mi ne bo nič več povedal, Vam tudi ne bodem mogel nič napisati.

klopotači v svoji zaslepnosti mislijo? No, pa poglejmo, v katerem od vas treh je več strupa ali giffa! Kaj se je zgodilo že mnogokrat pri „Kreisgerichtu“ v Mariboru pred porotniki? V katerem listu ali časniku so porotniki in sodniki več giffa našli, v nesrečni družini „Slov. Gospodarja“ ali v „Štajercu“? Kaj so imeli gospodje duhovniki: Križanič, Muršec, Korošec, Šegula in drugi pred porotniki v sodišču opraviti?! So li bili zatoženi, da medico — ali druge občno znane zdrave dušne hrane za prosto kmetstvo ljudstvo kuhajo in prodajo? Ne! gift, nevaren duševni gift so v svojih spisih prostemu ljudstvu ponujali — ker so bili tega krivega spoznani! Zdaj pa ljubi kmetje in blagi fantje razsodite, kje je več giftnih krot in če to po zdravi pameti spoznate, tako se ne bodele tem krivim fantom udali, da bi „Štajerca“ po poročilu „Andražkega“ klopotača na smetišče metali, ampak skopajte globoke jame blizu stranišč — in zagrebajte one liste, v katerih more gotovo mnogo strupa ali giffa biti, da ga celo porotniki in sodniki ne morejo prekriti. Podpirajte in naročujte za naprej, to je v letu 1902 vsi le „Štajerca“ ki vas ne napeljuje drugači misleče ljudi psovati in sovražiti. Vedite da je božja volja, da različni ljudje morajo skupaj živeti, eden drugemu pomagati, kakor roka roki in obedve celemu truplu. Nek župnik ali farmešter, ki je zvedel, da eden njegovih občanov „Štajerca“ bere, je rekel: „Za božjo voljo, pustite „Štajerca“, to je strašno grešen list.“ Kmet pa mu je odgovoril, da nič grešnega v njem ne najde, ker ta list kmetstvo ljudstvo le podučuje v njihovih opravilih. Kmetov je hvala Bogu še ogromno število, ki razsodijo, kje je največje gnojišče grehov in da nima vso prosto ljudstvo mren na očeh, in da vidi, kako luč, ki bi morala mirno razsvetljevati božja pota, sem ter tje vgasnuje. — Ti pa Andražki fant, sposodi si neki list, ki so ga sv. oče papež

Kako je hlapec gospoda manire učil.

Znano ti je, dragi bralec, da človek ni nikoli preveč pameten in da se mora celo življenje učiti. Njegovih učiteljev je veliko. Tu vidi pri svojem sosedu kaj novega, tam zopet najde kak dober nauk v bukvicah; mnogo lepega se lahko nauči iz časopisov, posebno iz vrlega „Štajerca“, najbolj pa človeka izpametuje izkušnja. Včasih pa ga kaka mala, navadna stvar k boljšemu spoznanju pripelje. Zato se čudi, ko ti popišem, kako je imetnega angleškega pisatelja Sterna navaden hlapec manire učil.

Sterne je zelo rad imel divjačino. Neki prijatelj mu je velikokrat po svojem hlapcu poslal kakega zajca, jerebico ali kos srne. Ti darovi so ga sicer zmirom zelo razveselili, a vendar je vsakokrat pozabil služabniku kaj za pijačo (trinkgeld) dati. To pa je hlapca tako razjezilo, da je trdno sklenil, mu pokazati, kaj je njegova dolžnost.

Nekega dne ga je gospod zopet poslal k Sternu z malim darom. Ko je k njemu prišel, ni nič potrkal, ampak je kar vstopil v hišo, malo privzdignil klobuček, vrgel jerebico na mizo in par besed za-

Leo XIII. pred kratkim časom spisali in škofom poslali, preberi ga, potem pa bodi pameten in gleda, da svoje brate, ki s teboj nepotrebno po „Štajercu“ udrihajo — pomiriš. Stermski.

Iz Stoperc. (Najnovejše vesti). Ni še se izpilo dosti vina, odkar so v naši vasi bajé ustanovili „liberalno“ društvo „Fidel“. Smoter, katerega to društvo zasleduje, je razširjati „Štajerca“. Društveniki so namreč vsi vneti čitatelji in častilci „Štajerca“. Geslo, katero jih vodi, je: „Naš Dom“ v peč, „Štajerca“ v roke“. — Razglasilo se je tudi, da bodo v kratkem v Stopercih otvorili hotel. Mislimo, da bode ta novost posebno izletnike na Donačko goro razveselila. Vedno bodo najokusnejša mrzla in topla jedila pripravljena. Posode bodo velike in snažne, cena pa nizka. Utrujenji popotniki našli bodo prav prijetno ležišče v sladko duhtečem senu pod streho. — Vidite, tudi mi Stopercani napredujemo. Stopercan.

Izpred mariborskega porotnega sodišča. (Zverinska roblina). Pred porotniki stali so 26. m. m. 32letna Alojzija Germič, soproga Tomaža Germiča, njena gluhonema brata Fran Lovrec in Josip Holc ter njih mati, Marija Rantuša. Ta se je kot dekle pisala Holc. Omožila se je potem z nekim Lovrecem in kasneje z Rantušo, kar je vzrok, da se njeni otroci različno pišejo. Zatoženi so bili, da so skupno umorili leta 1897. soproga Alojzije Germič, katerega so potem razsekali na kosce ter ga kuhali tako dolgo v kotlu, da se je meso povsem razkuhalo; kosti so pa sežgali. Umorjenčeva soproga je priznala, da je po hudem prepiru ustrelil njen brat Lovrec njenega moža ter je zakopal mrtvečevo truplo v kleti. Toda njiju mati jima je svetovala, naj razsekata truplo in ga kuhata tako dolgo, da se bo meso razkuhalo. Storili so tudi res tako, kakor jim je mati rekla. Na njen svet, naj dajo razkuhanu meso in

mrmral. Sterne se je hudo začudil in potem rekel: „Moj ljubi, ali ne veš, kaj se hlapcu spodobi? Tvoj gospod ti gotovo ni zapovedal, da se moraš tako robatu obnašati. Jaz ti bom zdaj pokazal, kaj bi bil ti moral storiti. Sem na ta stol se vsedi in misli, da si jaz!“ Po teh besedah gre Sterne iz hiše in prav pohlevno potrka na vrata. Hlapec se zadere: „Le hitro noter!“ Sterne ponižno vstopi, se lepo prikloni, mirno položi divjačino na mizo in lepo reče: „Moj gospod so vam tu le nekaj malega poslali. Srčno vas pozdravljajo in želijo, da bi vam prav dobro teknilo.“ Hlapec se nasmehne in si misli: čakaj, zdaj te pa imam v kremplih. Ko je Sterne jenjal govoriti, vstal je hlapec in ljubeznivo odgovoril: „Povej svojemu častitemu gospodu, da se prav lepo zahvalim in da ga priščno pozdavam.“ Med tem pa potegne iz aržeta nekaj denarja in ga ponudi Sternu, rekoč: „Tu pa imaš ti nekaj malega! Kupi si glažek vinca in ga spij na moje zdavje!“ Pri teh besedah bi bil Sterne skoraj od smeha poknil. Hitro je tudi on v aržet segel in hlapcu lep „trinkeld“ dal.

Pozneje ni bilo treba Sternu več tožiti o hlapčevi robotosti, hlapcu pa ne zavoljo Sternove skoposti.

juho svinjam povžiti, je odgovorila Alojzija Germič, da bi utegnile svinje vsled tega poginiti. Tako je vlivala mati ostanke mrtveca v škaf, a soproga jih je znosila na gnojišče. Gluhonemi Fran Lovrec je izjavil, da je ustrelil svojega svaka v obrambo, ker mu je ta grozil s sekuro. Alojzija Germič je živela s svojim možem v velikem nesporazumljenju, tako tudi njeni sorodniki, vsled česar ga je njen brat Fran Lovrenc ustrelil. Še pri obravnavi je dejala Germič: „Sicer pa mi ni žal, da smo tako storili, dosti smo pretrpeli pred njim.“ Mati Rantuša je pa trdila, da ni ničesar vedela o umoru. Ko je vprašala l. 1900 svojo hčer, kje ima moža, jej je baje odgovorila nečloveška žena: „Prokleta baba, ako boš vedno izpraševala, ti odsekam glavo!“ Napram ječarju pa je Germičevka obžalovala, da ni poškopila trupla svojega moža z blagoslovljeno vodo. Tudi v spalni sobi, ko je hitel njen brat z nabito puško na moža, je — molila. Umorjenčevo obleko so našli na polju zakopano, na njej ni bilo sledov krvi, niti strela, pač pa je bila večkrat prerezana kar vzbuja sum, da je sodelovala vsa rodbina pri umoru Tomaža Germiča in sicer z noži. Obravnava je trajala dva dni. Gluhonemi morilec Fran Lovrec je bil obsojen na smrt, njegova mati Marija Rantuša na dvanajst let, umorjenčeva žena pa na štiri leta ječe. Josip Holc je bil oproščen. — **Zopet obsodba — na smrt.** Porotno sodišče v Mariboru je v četrtek, 28. novembra zopet izreklo smrtno obsodbo. Tožena je bila 36letna omožena Majija Vertič iz Podbreža pri Mariboru, ker je utopila svojega tri tedne starega otroka. Mož obsojenke je v blaznici. Marija Vertič ima dvoje zakonskih otrok, za katere pa njej ni treba skrbeti. Meseca avgusta je povila nezakonskega otroka in sicer v hiši neke sordnice. Ta je obsojenki prigovarjala, naj ostane z otrokom pri njej, toda Marija Vertič je silila v Ptuj, da bi šla tam v službo. Mikalo jo je lahkomišelnost življenje, kateremu je od nekdanj udana. Res se je necega dne odpravila v mesto. Na potu je otroku zavezala usta, privezala nanj kamen in ga vrgla v vodo kjer je utonil. — **Še ena obsodba na smrt.** V soboto dne 30. novembra vršila se je obravnava ki je razkrila kaj žalostno sliko iz kmetškega življenja. Obtoženi sta bili 24letna Marija Kerček iz Sp. Polskave zaradi detomora in njena 46 let stára mati Katarina Kerček, zaradi umora. Mati in hči sta se pečali z jednim in istim hlapcem, s katerim je mati imela tudi otroka. Ko so se pri Mariji Kerček pojavili nasledki občevanje z materinim ljubimcem, sta se mati in hči dogovorili, da ubijeta otroka, ko pride na svet. To sta tudi izvršili. Ubili sta otročiča z udarci s pestmi in truplo prav površno zakopali, tako da so po mnenji Katerine Kerček psi in mačke truplo požrli. Obe obtoženki sta bili obsojeni in sicer Marija Kerček na 4 leta, njena mati Katarina Kerček pa na smrt na vešalah.

Porotno sodišče v Celju. Dne 2. t. m. se je imel zagovarjati pred celjskim porotnim sodiščem 52letni, zakonski Jože Jelen od Sv. Andreja pri Polzeli radi ponarejanja denarja. Skušal je na več načinov pona-

rediti srebrni denar po 1 gld. in se mu je slednjič res posrečilo, da je spečal eden goldinar, vlit iz cina in cinka, neki natakari. Skušal je ponarejati tudi papirnate bankovce. Bil je obsojen na 13 mesecev težke ječe. — Isti dan se je imel zagovarjati 19letni posestnikov sin Fr. Novak iz Hazelbaha, ker je dne 9. septembra t. l. iz ljubosumnosti štirikrat ustrelil na Mat. Romih-a in ga nevarno ranil. Bil je obsojen na dve leti ječe. — 26letna Ivana Srebotnik iz Zg. Gorč, zakonska, a od svojega moža ločena, je obtožena, da je umorila lastno svoje dete; obsojena je bila na tri leta težke ječe; njen ljubimec 20letni Jož Žekar iz Slivnice, njen sokrivec in obdolžen tudi tatvine, pa je dobil edno leto ječe. —

Pretečeni torek je bil obsojen 18letni Alojzij Kosar rojen v Šmarjih, pristojen na Blanco pri Sevnici v sedemletno težko ječo. V mesecu juliju t. l. je ukradel namreč v Pokleku pri Podsredi najprej M. Hriberšku pištolo s streljivom ter potem tako oborožen vlomil v hišo Janeza Kresnika, odnesel nad 300 kron v gotovini, kakor tudi uro in nekatere druge vrednosti. Končno pa je še hišo zažgal, da bi izbrisal na ta način sled svojemu hudodelstvu. Požar je povzročil omenjenemu posestniku nad 1000 kron škode. — **Dne 4. t. m. se je zagovarjal 33letni delavec iz Liboj Martin Vališ zaradi uboja.** Obtoženi, na glasu pretepača, je dne 29. septembra t. l. s kamnom ubil svojega tovariša Matevža Slemenika. Obsodili so ga v petletno ječo. — Dne 6 decembra so obsodili v ednoletno ječo 20letnega rudarja, Jos Batiča iz Trbovelj ki je v noči 22. septembra t. l. napadel iz ljubosumnosti tovariša Antona Simoniča ter ga tako hudo naklestil, da mu je zdrobil desno roko, ki so mu jo morali v bolnišnici odvzeti. — Grd hudobnež je 76letni berač Gaspar Bračun, ki je že pred 26 leti posilil mlado deklico, ter jo na to zadavil, za kar je presegel 20 let v ječi. Te dni je bil zopet obtožen podobnega čina na 4 letni deklici. Obsodili so ga v triletno ječo. — Uboja obtoženi kmečki sin Jurij Zmrzлак od Sv. Marka pri Trbovljah je bil obsojen le zaradi prekoračenja silobrana, odnosno po § 335 kaz. zak., v petmesečni strogi zapor. Obsojeni je namreč ubil s sekuro rudarja Antona Lampreta, ki ga je dražil in pretepal.

Pomota. V zadnjem „Štajercu“ pripetila se je v tiskarni neljuba pomota. Tiskano je bilo namreč, da je dobil gospod poslanec profesor Robič od deželnega odbora v Gradcu za svoje vinograde 20 gold. podpore. To pa ni prav, ker g. Robič dobil je podpore od štajerskega deželnega odbora **20 tisoč** kron.

Iz Slov. Gradca. — Ljubi „Štajerc“, tukaj si se začel prav dobro širiti, čeravno te klerikalci in njih nesramni listi obrekujejo, kajti mi kmetje smo spoznali sleparsko postopanje teh kmečkih zapeljivcev in oderuhov. — Čeravno mariborski nesramni „Fihpos“ kriči, da si ti dragi „štajerc zoper sveto vero, list nemčurskih in nemških kramarjev itd. To ni res. — Mi kmetje še nismo v Tebi zapazili protiverskega postopanja in zavoljo tega mi kmetje tako po tebi segamo. Da pa včasoma kakega nesramnega klerikalca

po zasluži naklepleš, to imaš ja popolnoma prav. Seveda temu časniku ni vseč da bi svet, ali vsaj kmečko ljudstvo izvedelo pregrešno življenje teh hinavcev. Prave duhovnike pa še ja celo pohvaljuješ. Ta časnik misli, da smo mi kmetje tako slepi, da bi verjeli, da hoče on s svojimi klerikalci kmete braniti zoper te in nemške in Nemcem prijazne kramarje. O ta bedak. Mi ja okoli in okoli vidimo in slišimo, da ti listi in klerikalci najpridnejše slovenske narodnjake kramarje sovražijo in napadajo če se jim ne uklanjajo, po drugi strani pa nemške in nemčurske kramarje hvalizujejo in celo pregrešne falote čislajo in zakrivljejo ako trobijo v klerikalni gnil rog. Oni listi kvekajo, da Ti ljubi „Štajerc“ pomagaš nemškim in nemčurskim kmetom udirati nas slovenske kmete a oni, od nas le branijo. O ti peklenska zvita sleparija. Da take sleparije sodnija ne kaznuje. Pa Bog jo že bode, ja čisto gotovo. Poglejmo si te liste in klerikalce; oni vidijo, če kak kramar v kaki fari si v potu svojega obraza zasluži par sto goldinarjev, ako pa kak klerikalec faro strahuje in trpinči za 40 — 50.000 gld. k temu so ti hinavei tiho, to celo prikrivljajo. Kaj bi storil, da bi bil zveličan? Razdeli tvoje premoženje med uboge, kodi za menoj in poslušaj moje nauke. Ložje pride kamela skozi šivankino uho, kakor bogatin v nebeško kraljestvo. — Besede Kristusa. In glejte kako ti klerikalci hrepenijo po premoženju, in ga kupičijo, brez da ga potrebujejo. O ti peklenska zarota. Ljudstvo gleda in premišljuje. Časniki pravijo, sveta vera je v nevarnosti. — Sleparija. — Vera je res v nevarnosti, — pa ne sveta, Kristusova vera, o ne; pač pa vera tih hinavskih to varišev „Našega Doma“ in „Slov. Gospodarja“ kmečkih zapeljivcev. Skoraj bodo zgubili tla. Dragi „Štajerc“, le tako naprej, prihodnjic ti poročamo več.

Iz Ptujске Gore. (Nekaj o „kunštosti“ naših klerikalnih obč. odbornikov in g. župana). Res, jako zanimivo je, kadar imamo pri nas občinske seje. Teh sicer ni dosti, a kadar pa so, „blesti se uma svitli meč“. — Tako imeli smo letos 20. 2. prvo občinsko javno sejo in pretresovali občinske račune. K seji prišlo je tudi nekaj drugih davkoplačevalcev, ki so se zanimali za račune, da slišijo, kako se z njihovimi krvavo zasluženimi krajcarji gaspodari. Toda naš modri župan črnogorski in večina odbornikov tega niso bili navajeni, da bi se še kdo drugi v njihove občinske razmere vtikal. In kaj je storil naš ljubi oča Kranjc? Vstal je iz svojega prestola in rekel: „Jetzt kommen solche Postnummern auf die Reihe, wo nicht erlaubt ist, jedem zuzuhören, deswegen müssen wir die Zuhörer entfernen.“ Bravo! pritrtili so mu njegovi odborniki — pristaši. To se je zgodilo menda zato, da bi naši farani ne izvedeli, koliko kazni je naš ubogi, priljubljeni, mnogokrat zarubljeni župnik g. Sattler že plačal v našo občinsko blagajno. — Ker se mi je to vendar preveč zdelo, sem kot občinski odbornik temu ugovarjal, pa — to sem jo skupil! Hudi, jako hudi so bili na mene in ni bilo druge rešitve kakor da sem te gospode opozoril na člen 43 občinskega reda, ki se približno glasi: Odborniške

seje so javne, vendar pa se lahko izključi njih javnost, ako predlaga to občinski predstojnik ali trije odborniki, nikoli se pa to zgoditi ne sme, ako se dotična seja tiče občinskih računov ali prihodnih obč. načrtov, pač pa se to tudi sme zgoditi, če bi se poslušalci predrznili posvetovanje seje motiti in to še le tedaj, ako bi ti po prvem opominu predstojnikovem motenja ne opustili. — Da se ne pozabi med drugim tudi na naš vzorni red glede blagajništva, moram pričeti od začetka. Toraj naš gospod župan sklical je omenjeno sejo. Pod pazduho prinesel je blagajnične knjige, še-le za njim jo primaha blagajničar, seveda ta brez knjig, ker ta je samo na papirju zapisan. Bržkone se blagajničarju še sanjalo ni, kaj je v njih črno na belem zapisano, (gospod župan, ali ni to proti občensk. redu?) ker župan je vodil knjige sam. Potem so se računi pregledovali, neki odborniki so bili pri mizi pri knjigah, drugi so sedeli pri peči, saj bilo je pa tudi res mrzlo; konečno pa so prišli do zadnjega računa, kateremu je manjkalo pobotnice. Pa to nič ne dé, saj se je gospod župan opravičil. Videli smo toraj, da je stvar pomankljiva, ali podpisali so dotični sklep računov razen mene in še dveh odbornikov vsi. — Prašal sem pozneje nekega odbornika zakaj je oni sklep podpisal in ta mi je odgovoril: „Ja, drugače bi me pa župan tožil.“ — Toraj, vsem odbornikom je znano, da je bil oni račun pomankljiv in da se ni strinjal z občinskimi sklepi, vendar so ga kot prvilnega spoznali in podpisali. Eden odbornik je, videvši, da ni stvar v redu, sejo zapustil, druga dva sva ugovarjala in prosila župana, da se najin ugovor vzame na zapisnik, vendar to se ni zgodilo. — Vložil sem proti takemu postopanju ugovor in upati je, da ga deželni odbor kmalu reši. — Dobro bi bilo, ko bi se tudi na Črnogornem vremena zjasnila. Kaj ne, gospod župan, takšna kritika je vendar dovoljena, zato pa mislim še drugokrat in to po malem kaj poročati, samo toliko bi Vas prosil, da me ne daste v vam priljubljeni „Fihpos“ ali celo v celjsko „Domovino“, katera se tako rada ob mene in moj cepikel obregne. Pa brez zamere. — Vaš Repa.

Bizeljsko. V št. 15, 5. decembra 1901 je v nekem klerikalnem mariborskem umazanem lističu nazonanjeno, da si je ta listič veliko število prijateljev v naši občini pridobil. Med drugim tudi smeši tukaj delujočega učitelja g. Stöger-ja in pa enega trgovskega pomočnika, da sta baje naročnika „Štajerca“. Pravi tudi, da si g. učitelj gladi svojo sivo brado z modrostjo „Štajerca“; podpisal se je ta imenitni dopisun pod marko „Bizeljski fant“. No saj poznamo tega bizeljskega fanta dovolj; tudi on bi si svojo brado gladil, da bi jo imel, a že dolgo je nima, pa je tudi ni imel, ker oh, nesreča, porezali mu je niso! — Ta bizeljski fant naj miruje, da se ne bodo še druge kaj neresnične, njemu neljube stvari objavile — tako tudi onem, ki nikdar ni nikake skušnje naredil. Pripomniti se še mora, gospod urednik, da je Vaš cenjeni list „Štajerc“ tukaj, kar tudi sami znali boste, bolj razširjen in posebno priljubljen, bolj, kakor je bizeljskemu fantu ljubo in da se s svojimi dopisi v

kakem klerikalnem listu le reklamo dela Vašemu cenjenemu listu. Bizeljski občan.

Svoji k svojim. „Gospodar“ se jezi, da smo se mi za ubogega Lojza v Ptuju zavzeli, in pravi k temu: Lojz ni pošten kmečki sin, kajti on zataji svoj materni jezik. No, mi prašamo „Gospodarja“, kaj je Lojz napravil, da ga on tako grdo obrekuje. Mi mislimo, da g. dr. Horvat preje zataji svoje kmečke stariše, ker on ima z ubogimi kmeti malo usmiljenja. Lojz pa dosedaj ni napravil škode nikomur in nikakih poštenih kmetov iz hiše zapodil, ampak živi mirno in kot trgovec deluje pošteno. Ako se bode pa „Gospodar“ postopil še enkrat za Kranjca Havelka in Hrvata Lončariča potegniti, potem bomo mi kmetom povedali, zakajso gospoda Havelkata pri trgovcu Wegscheiderju v Ptuju kot komija zapodili!

Zunanje novice.

Vsa rodbina — zblaznela. Iz Berolina javljajo, da je ustanovil v Datteju kmet Kaschka nekako versko družbo. Molil je veliko ter se postil s svojo obitelji po cele dneve. Nedavno pa so prinesli listi vest, da je mučil Kaschka tako dolgo svojo ženo, da je vsled bolečin umrla. Daroval jo je Bogu v spravo, kakor je sam rekel. Skliceval se je na besede sv. Pavla: „Brez prelivanja krvi ni odpuščenja. Kaschka je bil seveda blazen. Tudi dva njegova sina, hči, dekla in svakinja so vsled prevelike pobožnosti zblazneli. Prepeljali so vse v blaznico.

Od veselja umrla. V Balassa-Gyarmatu se je pripetil nedavno žalosten slučaj. Gospa Ignacija Pfeifferja se je pripeljala iz Duna-Pentele v Balassa-Gyarmat k poroki svoje vnukinje Margite Heks. Po poroki je blagoslovila novoporočenca, in ko je izgovorila zadnje besede, se je zgrudila mrtva na tla. Prej je bila njena najsrčnejša želja, da bi oddala vnukinjo ljubečemu in skrbnemu možu. Ko se jej je ta želja izpolnila, je pa od veselja umrla.

S plesa v smrt. 11. junija t. l. so potegnili iz kanala dunajskega Novegamesta 20letno Terezijo Mayer, ki je bila prejšnji večer na plesu, potem pa je brez sledu izginila. Pozneje se je dognalo, da je Terezijo Mayer pahnil v kanal njen ljubimec Haderer, kateri je to zaupal svojemu prijatelju Leopoldu Balgu. Balg je Hadererja naznanil sodišču, a par dni zatem se je ustrelil, ker ga je bržčas pekla vest, da je izdal svojega najboljšega prijatelja. Te dni se vrši proti Hadererju sodna obravnava, a Haderer vse taji.

Trpinčenje vojakov. Iz Budimpešte se poroča, da se je v Velikem Varadinu razkrilo na kako nečuden način se časih vojaštvo trpinči. Umrli je tam neki Honved-vojak z imenom Florian, ker ga je četovodja s kopitom puške udaril pa glavi tako, da mu je prebil črepinjo. Poročilo pravi: Preiskava je pokazala, da je ta način kaznovanja v tem polku splošno v navadi. To je nezaslišano! Več podčastnikov je sedaj zaprtih zaradi tacega trpinčenja.

Ali hočeš biti srečen? Neki star bretonski narodni pregovor odgovarja na to vprašanje. Ali hoče-

biti srečen en dan? — Napij se! — Ali hočeš biti srečen tri dni? — Oženi se! — Ali hočeš biti srečen osem dni? — Zakoli si prešiča! — Ali hočeš biti srečen vse življenje? — Postani župnik!

Nevarni bonboni. Iz Moskve javljajo: Višji uradnik, ki se je vozil v Malahovko, se je seznanil na potu v kupeju z dvema elegantnima damama; ponudili sta mu bonbone, a ko je uradnik bonbone snedel je kmalu zaspal, mej tem pa sta izginili dami in z njima uradnikova denarnica, zlata ura in verižica.

Sodnik, ki se je sam obsodil. Sodnik Cowtright v mestu Winnipegu v Kanadi je že 20 let opravljal prav zvesto svojo službo, strogo je varoval red in poštenje. Tekom teh 20 let je obsodil več nego 500 oseb zaradi pijančevanja. Nedavno se ga je pa sam nasrkal, ob priliki, ko ga je obiskal po dolgem času neki prijatelj. Drugi dan je prišel v pisarno, občinstvo pa je že izvedelo o njegovem nočnem junaštvu. Sodnik se je vsedel ter s strogim glasom zaklical: „Fran Cowtright naj vstane.“ Ker je poklical svoje lastno ime, je vstal ter dejal: „Cowtright, vi ste sinoči prestopili zakon, vi ste se upijali! Ne tajite tega! Ne odgovarjajte! To je istina, vi ste bili „trčen.“ Žal mi je, toda obsoditi vas moram h globi 20 dolarjev. — Občinstvo je poslušalo tiho, in sodnik je še do dejal: „Chowtright, ker ste se pa vedli 20 let vselej dostojno, torej vam kazen odpuščam.“ Občinstvo je sprejelo razsodbo s hrupnim ploskanjem, in sodnik je začel obravnati drugo sodno zadevo.

Premetena sleparka. Na Dunaju so zaprli ženo dimnikarja Pajarola zaradi ponarejanja menic. Ponarejala je menice kar na debelo. Podpisovala je imena najodličnejših ljudi, tako dunajskega namestnika grofa Kielmansegga, in na ta način izvabila zopet od najodločnejših ljudi blizu 700.000 kron. Ker je vedno nastopala kot jako bogata žena, ki ima mnogo zvez z aristokratskimi krogi, so se ljudje lahko dali prevariti. Bavila se je pa tudi z drugimi sleparijami ter na pr. od nekega juvelirja izvabila dragotin za 8000 K. Na ta način je žena že več let sleparila, a prisleparjeni denar sproti zapravila, kajti dobilo se ni pri nji ničesar.

71leten morilec. 71leten dninar Fran Novak iz vasi Dolani na Češkem je sunil v vodo 10letno Ano Halaus iz osvete, ker je povedala starišem, da jo starec vedno nadleguje in zalezuje. Ko je priplavala deklica na breg, jo je potisnil iznova v Veltavo ter jo držal tako dolgo pod vodo, da je umrla. Novak je bil obsojen te dni radi zavratnega umora na smrt na vešalih.

Nesreča. Dne 4. t. m. našli so na Gorenjskem pri Kamnigoricu dva mladeniča stara okoli 20 let mrtva v hiši. Zvečer sta prišla malo „korajžna od žganja“ v hišo, ker se pred ni kurilo, sta zakurila in to je bila njiju smrt, ker oglenčeva kislina je uhaljala skozi slabo peč. Pazite na zakurjene peči.

Silna nesreča na železnici. Na Wabash-železnici v Združenih državah severoamerikanskih se je v noči od 27. novembra pri postaji Seneka blizu Detroita zgodila strahovita nesreča. Neki vlak, v katerem so